Søndagsskole-Sang

N. Diderikssen
Brigham City
U. S. America. Utah.

F 1602

Sange

til Brug for

De Sidste-Dages Helliges Søndagsskoler.

København.
Udgiv. og forlagt af Andreas Peterson.
1900.

BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
3 1197 23204 6588
Americana Collection
BX
8685.25
.A1ad
1900

Nationaltrykkeriet, Gotersgade 8.

UPB

Nr. 1.

Venner kom! lad os synge en Sang
Til vor himmelske Broder og Ven;
:|: Haand i Haand gaa vi trøstig vor Gang
Til vort elskede bjærgkranste Hjem.
:|: Synger højt og vær glad. :|:

I hans Navn vi opsende vor Bøn,
Følge ham, om end Vejen er trang,
:|: Under Lovsang saa yndig og skøn;
Hvilke Toner! o hør deres Klang!
;|: Synger højt og vær glad. :|:

Vi skal samles i Zion en Gang,
Hver en Broder og Søster og
Ven;
:|: Da tilsammen vor jublende Sang
Vi om Jesus skal synge igen.
:|: Synger højt og vær glad. :|:

Nr. 2.

Der er et herligt Ord,
Vel den, det ret forstaar;
Igennem Himle over Jord
Dets stærke Genlyd gaar.

Det vækker Attraa, Lyst
Til Livets rette Vej,
Berører Strænge i vort Bryst,
Som før vi kendte ej.

Om Sandhed, Dyd og Ret
Det taler til vort Sind,
Om Sjælens Liv, skønt Legemet
i Graven sættes ind.

Det bringer saligt Bud
Fra Faderhusets Sted,
Det minder om vort Hjem hos
Gud.
Om Evighedens Fred.

Nr. 3.

Se et Land, o hvor skønt jeg i Dag
Udi Aanden langt borte det ser,
Og vor himmelske Faders Behag
Har beredet os Boliger der.

Kor:

:|: O, hvor salig og glad.
Naar vi naa til den hellige
Stad. :|:

I det fjærne og herlige Land
Vi vil synge den himmelske Sang;
Den skal høres fra Strand og til
Strand,
Hvor vi alle skal samles engang.

Vi vor Fader paakalde i Bøn
Og i Lovsang ham prise saa vel;
Han af Kærlighed gav os sin Søn,
Og hans Miskundhed føder vor Sjæl.

Nr. 4.

:|: Herre, Pris være dig! :|:
Nu er alt tyst, kun Sabbatsgang
Og Morgensangens dybe Klang
:|: Mod Himlen hæver sig. :|:

:|: Andagtsfuld for din Fod, :|:
Knæle i Bøn vi ydmygt ned
Og prise højt din Miskundhed,
:|: Vor Fader mild og god. :|:

:|: Glad og højtidelig :|:
Nyde vi Manna, Livets Brød,
Fra ham, som aabned' Himlens Skød.
:|: Herre, Pris være dig! :|:

Nr. 5.

I vort elskte Deseret,
Hvor et Hjem os er beredt,
Ser man Børn i skarevis at springe om;
De er muntre, ædle smaa,
Som maa lære at forstaa
Evangeliet, Gud sendte før sin Dom.

Kor:
Lyt, o lyt til Børnesangen!
O, hvor lyder den dog skøn!
Naar i Uskylds rene Vaar
De lig Engle om os staar,
Hæver Sjælen sig til Gud med Tak og Bøn.

Man dem tidligt lære maa,
Deres Tunge passe paa,
Samt beherske hver en Lidenskab
og Lyst;
De maa lære Høflighed,
Med hverandre holde Fred,
Og Retsindighed og Ærefrygt i
Bryst.

Og hver Morgen, de opstaa,
Og naar de til Hvile gaa,
Bøje de sig ydmygt ned i Løn
for Gud,
Bede om hans Varetægt
For sig selv og elskte Slægt,
Og om Kraft at lyde stedse tro
hans Bud.

Nr. 6.

Kom, mine smaa Kam'rater,
Som har vor Skole kær,
Af Hjærte, Sjæl og Tanke
Vi juble en og hver,
I Søndagsskolen læres,
Hvad godt og nyttigt er,
Saa aldrig af Løgn vi besnæres.

Kor:

Hurra! Hurra! kom, lad os stemme i!
Hurra! Hurra! vor Gud vil staa os bi!

Vi elske Lys og Kundskab
Og hade Hykleri,
Og holde evindelig sammen.

Vor Fa'er og Mo'er var ej
Saa lyksalige som vi,
Thi lærtes dem Vildfarelse
I Skolen de gik i;

Os falske Traditioner
Ej volde Bryderi;
Men Sandhedens Aand os be-
sjæler.

Guds høje Præstedømme
Vi derfor ære vil,
Og for dets Fremgang bede,
Ja hjælpe selv dertil!
Lad os i Visdom vokse,
Ej Kristi Lys forspild',
Da er du hans Ven, naar han
kommer!

Nr. 7.

O Gud, jeg sov saa tryggelig
Udi din Varetægt,
Din Aand og Engle lejred sig
Om mig og elskte Slægt.

Derfor hav Tak, o Fader kær,
For al din Miskundhed;
For hver en Dag, jeg atter ser,
Du skænker mig din Fred.

Din Søn min Morgenstjerne vær
Og Lygte for min Fod,
Mit Skjold, mit Værn mod Satans Hær,
Min Styrke og mit Mod.

At jeg kan mandig staa i Dag
Uskadt, trods Slangens List,
Og leve her til dit Behag,
Bestandig først og sidst.

Saa jeg hver Dag i Støvets Land
Maa klynge mig til Gud,
Ved at adlyde Frelsens Plan
Og Pagtens Engels Bud.

At naar min Aften nærmer sig,
Jeg da kan sige fro:
Tag mig, o Fader, hen til dig
I Paradisets Ro!

Ja, naar din Søn, vor Herre Krist,
Med Gudehærens Tal
Vil bo paa Jorden, jeg og vist
En Arv erholde skal.

Nr. 8.

Hav Tak for Profeten, du sendte,
O Herre, paa denne vor Dag,
For Sandhedens Baune, du tændte,
Der aabned vort Blik for din Sag;
Hav Tak for hvert Gode, du yder
Dit Folk med saa gavmild en Haand,
Med Jubel og Fryd vi dig lyder,
O fyld os med Ydmygheds Aand.

Naar Trængslernes Uvejr os true
Med Ufred, Forfølgelse, Død,
Et smilende Haab, da vi skue,
Du frier os snart af vor Nød.
Vi stole paa Gud og hans Naade,
Vi prøved saa hyppigt hans Ord;
De onde, mod Zion mon fraade,
Tilsidst blive fejet fra Jord.

Hans Godhed, som aldrig os svigter,
Vi prise hver Dag og hver Stund,
Maa ej et Minut vore Pligter
Udslettes af Hjerternes Grund.
Fuldkommenheds evige Kundskab
Vi søge med Iver og Flid,
Mens de, som forkaste hans Budskab,
Vil møde en kummerfuld Tid.

Nr. 9.

Gør, hvad er Ret, thi nu Dag-
gry bebuder
Sejer for Lysets og Frihedens
Sag!
Engle optegne — nøjagtig som
Guder —
Tause vor Vandel hver eneste
Dag.

Kor:

Gør, hvad er Ret,
Lad saa Følgerne komme!
Svigt ej i Kampen
For Friheds Idræt.
Modigen fremad,
Til Prøven er omme,
Gud dig beskærmer,
Gør derfor kun Ret!

Gør, hvad er Ret, thi nu Lænkerne brydes,
Aagene splintres, selv Mørket er spredt.
Haabet om Frihed af Folkene nydes,
Sandheden sejrer; gør altid kun Ret!

Gør, hvad er Ret, o vær tro og frimodig,
Fremad, kun fremad! din Løn er beredt,
Tørres skal Taaren, var Vejen end blodig,
Himlen dig signer, naar kun du gør Ret!

Nr. 10.

Nærmere, Gud, til dig —
Nærmere dig,
Skønt ad den trange Vej,
Fører du mig.
O, hvor jeg længes her,
Byrden er ofte svær!
Naar skal jeg komme der —
Nærmere dig!

Verden er kold og tom —
Mørk som en Nat,
Ensom jeg vandrer om,
Fremmed, forladt;
Tanken dog glæder mig:
Snart skal jeg hjem til dig —
Nærmere, Gud, til dig —
Nærmere dig!

Medens jeg vandrer her,
Ræk mig en Haand!

Styrk mig, o Fader kær,
Skænk mig din Aand!
Da, naar du kalder mig,
Glad gaar jeg hjem til dig —
Nærmere, Gud, til dig —
Nærmere dig!

Nr. 11.

Nu lyder atter Jesu Bud —
Som da han vandred' her —
Med hvilken Lov han sendte ud
Et Glædesbud til hver;
Og Sandhedsrøsten byder
Omvendelse og Daab,
Og hver, som den adlyder,
Som Barn om Arv har Haab.

Men hvo, som nu genstridig er,
Forspilder selv sin Løn,

Da Døren aabnet er for hver
Ved Lammet, den Guds Søn;
Og Døren det er Daaben,
Guds Præst har Nøglerne,
Og nu den holdes aaben
For de oprigtige.

Vor Frelser selv os viste Vej
Til Herligheden ind;
Kom, Venner, da, forhal det ej,
Men ydmyg eders Sind!
Thi Glæden eder venter
Som Lydighedens Frugt,
Naar Verdens Børn kun henter
Sig Lidelser og Tugt.

Nr. 12.

Dejlig er den Himmel blaa,
Lyst det er at se derpaa,
Hvor de gyldne Stjerner blinke,
Hvor de smile, hvor de vinke
Os fra Jorden op til sig!

Det var midt i Julenat, —
Hver en Stjerne glimted' mat,
Men med et der blev at skue
En saa klar paa Himlens Bue,
Som en lille Stjernesol.

Da den Stjerne lys og blid
Sig lod se ved Midnatstid,
Var det Sagn fra gamle Dage,
At en Konge uden Mage
Skulde fødes paa vor Jord.

Vise Mænd fra Østerland
Drog i Verden ud paa Stand,
For den Konge at oplede,
For den Konge at tilbede,
Som var født i samme Stund.

De ham fandt i Davids Hjem,
De ham fandt i Bethlehem,
Uden Spir og Kongekrone;
Der kun sad en fattig Kone,
Vugged' Barnet paa sit Skød.

Stjernen ledte vise Mænd
Til vor Herre Kristum hen.
Vi har og en Ledestjerne,
Og naar vi den følge gerne,
Komme vi til Jesum Krist.

Denne Stjerne, lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er Profetens Ord det klare,
Som han os lod aabenbare
Til at lyse for vor Fod.

Nr. 13.

Jeg tjener Gud, mens jeg er ung
Og fra min første Vaar.
Min Tunge, for din Skaber sjung
Hver Dag og Aar for Aar.
Jeg priser ham, som gav mig Navn,
Forældre, Slægt og Ven
I Zions elskte Moderfavn;
Tak, Pris og Tak igen!

Du Fader, Moder skærm, o Gud,
De lære mig din Sti,
At jeg maa holde dine Bud
Og vandre frelst og fri.
Styrk mig, at Foden snubler ej,
Men jeg maa dannes her
For den celestiale Vej —
Til Zions Gudehær.

Mens Ungdoms Skønhed tvinder net
Sin Krans om Issens Haar,
Jeg vil i Visdoms Fiskedræt
Faa det, som ej forgaar.
O, maa jeg længe til din Pris
Blandt Zions Slægter gaa,
Og maa vi glad i Paradis
Omkring din Trone staa!

Nr. 14.

God og venlig altid vær,
Sanddru og tro!
Naar din Pligt du gør mod hver,
Har dit Hjærte Ro.
Aldrig træd paa Syndens Sti!
Sky al Last og Hykleri!
Da er du delagtig i
Saligheds Ro.

Lær da ret at kende Gud
I Barndoms Aar!
Efterlev hvert Herrens Bud,
Som nedskrevet staar!
Gør din Pligt, ej Tiden spild —
Vel du kan, om kun du vil —
Uforsagt stræb fremad, til
Maalet du naar!

I din Ungdoms Vaar begynd —
Ja, med al Flid —

Mod al Verdens Last og Synd
Troens gode Strid!
Kæmp for Sandhed, svigt den ej!
Fremad! gaa den trange Vej!
For til Liv den fører dig —
Til Hvilen sød.

Om vor Tid er vel anvendt
Paa denne Jord,
Lønnen, naar vor Strid er endt,
Da vil blive stor.
Himlens Porte aabne staa,
At hver trofast kan indgaa;
Om vi dette Maal skal naa,
Paa os beror.

Nr. 15.

Kære Barn, din Gud er nær dig,
Hvor du vandrer Dag og Nat,

Og med Velbehag han ser dig,
Om du øver Dyd og Ret,
:|: Stol paa Herren, :|:
Da er Hjærtet altid let.

Kære Barn, Guds Engle skue
Alles Vandel hver en Stund,
Høre — under Himmelbue —
Hvert et Ord fra hver en Mund.
:|: Herren kender :|:
Tanken dybt i Hjærtets Grund.

Kære Barn, lad Gud dig lære
Ved sin gode Helligaand!
Lad dens Hvisken agtet være!
Hold dig fri fra Syndens Baand!
:|: Tro mod Herren, :|:
Ræk hans Værk en hjælpsom
Haand!

Kære Barn, elsk Gud, din Fader!
Alle Børn han haver kær,

Ej én lille Sjæl forlader,
Men saa gerne giver hver,
:|: Som ham beder :|:
Og til ham sig drager nær.

Nr. 16.

Mel.: There is beauty all around.

Der er Skønhed her paa Jord
I et kærligt Hjem;
Der er Fryd i hvert et Ord
I et kærligt Hjem;
Fred og Glæde findes der;
Himlen synes Jorden nær;
Skæbnen er saa blid og kær
I et kærligt Hjem.

Kor:

Kærligt Hjem!
Kærligt Hjem!
Tiden rinder yndigt hen
I et kærligt Hjem.

Selv i Hytten er der Fryd
I et kærligt Hjem;
Aldrig høres Trættelyd
I et kærligt Hjem.
Roser blomstre for vor Fod,
Jorden er en Have god,
Livet kun en Glædens Flod
I et kærligt Hjem.

Venligt smiler Himlen ned
Paa et kærligt Hjem;
Hver er fyldt med Kærlighed
I et kærligt Hjem.
Yndigt lyder Bækkens Sang,
Hvert et Ord har liflig Klang,
Salig er vor Himmelgang
I et kærligt Hjem.

Nr. 17.

Mel.: Break not the Sabbath day.

Lad hvert et Hjerte frydes
Ved Sangens Melodi! —
Og alle smaa indbydes
Med os at stemme i;
Lovpriser højt den gode Gud!
Og ham til Velbehag
Vi holde vil det store Bud
Om Herrens Hviledag.

Kor:

Saa kom, min Ven,
Til Skolen hen,
Og lær den rette Vej,
Som fører frem
mod Himlens Hjem,
Hvor Trængsler findes ej!

Naar Solen smukt forgylder
Hver Mark og Skov og By,
Naar Skønhed Jorden fylder,
Da samles vi paany;

Og glædes her som Venner smaa,
Vor Gud til Velbehag —
Hvor vi hans Villie lære maa
Hver Herrens Hviledag.

O, lille Ven, lad Orden,
Med Høflighed og Flid,
Dig pryde her paa Jorden!
Brug vel den korte Tid!
Lad Sandheds Lys dig lede frem,
Og virk for Herrens Sag!
Din Søndagsskole aldrig glem
Paa Herrens Hviledag!

Nr. 18.

Tak, Fader, du mig Livet gav
I denne Glædens Tid,
Da Bud gik over Land og Hav
Og spredes nu med Flid.

Tak, at jeg i min Ungdom fandt
Den Vej, du os har lagt;
At Tro jeg fik, dit Ord var sandt,
Og med dig gjorde Pagt!

Tak, Fader kær, for Livets Ord,
Fra Himlen sendt paany,
Der fylde skal den hele Jord,
Naar Herren sés i Sky!

Tak, at din Aand udi min Barm
saa dybt sig trængte ind;
Af Kærlighed jeg blev saa varm
Og fik et bedre Sind!

For Fader, Moder, for hver Ven
Hav Tak, o Fader god, —
At Mænd du sendte til os hen
Og Lyset skinne lod.

Du dine Tjenere bevar
Fra Fængsel, Spot og Nød;
Thi Fjenden endnu Magten har
At volde Sorg og Død!

Bevar fra Fjendens List og Magt
De unge og de smaa,
At de i Uskylds rene Dragt
Maa for din Trone staa!

Nr. 19.

Mel.: „Never Be Late".

Atter vi samles i Skolen i Dag,
Drikke af Lærdommens Kilde;
For at erholde vor Lærers Behag
Lader os ej komme silde!

Kor:

Stræber derhen! Iler derhen!
Ingen for sén burde være;
Agter derpaa — store og smaa,
Alle, som ønske at lære.

Stemmer hvert Hjærte i Fryd
og i Sang,
Lærere, Døtre og Sønner!
Engle i Himlen istemme med
Klang;
De bære frem vore Bønner.

Villighed, Lydighed, Kærlighed,
Ret,
Altid i Hjærtet bør findes,
Sandhedens Vej vi da træde saa
let,
Snart vore Fejl overvindes.

Ere vi tro, saa er Herren vor
Ven,
Fremad da lader os vandre,
Komme hver Søndag til Skolen
igen,
Glæde os her med hverandre.

Nr. 20.

Da du styrket fra dit Leje
Frisk i Dag opstod,
Gav du Tak for Nattens Hvile?
Bad du Gud til dig at smile
I sin Naade god?

Kor:

Hvilken Trøst dog Bønnen yder;
Bønnen sendt til Naadens Hjem,
Hvad end Livet dig tilbyder,
Bønnen ej forglem!

Da udi dit Hjærte tændtes
Vredens grumme Magt,
Søgte du ved Bøn at lære
Med din Næste overbære,
Som vor Gud har sagt?

Og naar Prøvelserne mødte
Dig paa Livets Sti,

Bad du da i ydmyg Iver
Ham, som ene Freden giver,
Om at staa dig bi?

Nr. 21.

Mel.: O, Thou Rock of our Salvation.

O, du Salighedens Klippe,
Jesus, Verdens Frelser stor,
Fra din Flok ej lad mig slippe,
Før du eje skal vor Jord.

Kor:

Samles hver om Dydens Fane;
Den omring med Ynglings Magt;
Før den frem paa Livets Bane;
Staa hver Dag ved den paa Vagt.

Mod al Synd da op at fægte —
Op, enhver, for Dyd og Ret!
Sandhed lader os ej svigte;
Sejren da vi vinde let.

Fremad, frem! vi glade synge,
Medens vi os trænge frem —
Stræber som en Børneklynge
At i Himlen naa et Hjem.

Naar vor Sejer da er vunden,
Naar vort Arbejd er fuldendt,
Naar vor Fjende ligger bunden,
Naar hans Magt ej mer er kendt.

Kor:

Da, o Salighedens Klippe,
Jesus, Verdens Frelser stor,
Lad mig aldrig fra dig slippe,
Naar du eje skal vor Jord.

Nr. 22.

I Dag skinner Solen, arbejd med Flid;
I Dag gør din Gerning, o spild ej din Tid;

I Dag brug den Styrke, Herren dig gav,
Hjælp at opløfte hver, som synes lav.

Kor for Sopran og Tenor:

I Dag, i Dag, arbejd med Mod,
I Dag, i Dag, for vor Gerning er god.
I Dag, i Dag fremhæv vor Sag;
Ej kendes Imorgen, saa arbejd i Dag!

I Dag vind en Rigdom, bedre end Guld,
En Fred i dit Hjærte, en Glæde saa fuld;
I Dag søg en Perle, yndig og klar,
Naar du i Hjærtet Kærligheden har.

I Dag stræb for Sandhed, Renhed især,
Et Smykke, som passer sig alle og hver;
Det pryder i Himlen, pryder paa Jord,
Ja, paa dets Brug vor Salighed beror.

Kor for Alto og Bas:

Arbejd, arbejd, arbejd med Mod,
Arbejd, for vor Gerning er god;
Arbejd, arbejd, fremhæv vor Sag,
Ej kendes Imorgen, saa arbejd i Dag.

Nr. 23.

O, hvilken Fryd
Og himmelsk Lyd!
Hør Børnesangens Toner;

Med Kærlighed
I Herlighed
Gud højt i Himlen troner.

Kor:

Naadig, mægtig,
Hellig, viis og stor er Zions Konge,
Og til hans Pris
Paa Englevis
Nu jubler hver en Tunge.

Vort Ønske er
Og vort Begær:
Gud signe Zions Sønner!
Skænk Zions Sag
Dit Velbehag!
O, hør du vore Bønner!

Vor Skole giv
Stærkt aandigt Liv!

Lad den en Anstalt være,
Hvor alle maa
Stor Visdom faa
Og gode Regler lære!

Nr. 24.

Mel.: Lad Zion i sin Pragt opgaa.

Kom, Brødre, Søstre, I, som frem
Paa Kundskabs Vej vil gaa!
I Søndagsskolens kære Hjem
Vejledning I vil faa.
Her strømmer Visdomskilden klar;
Her Fred og Glæde bo;
Her Frøet lægges ned, og snart
Det spire vil og gro.

Vi synge vil Jehovas Pris
Med Fryd og Glæde stor;
Og skal vi smage end hans Ris,
Vi glædes, thi vi tror,

Han revser den, som han har kær,
Og vist det er vort Gavn —
Se, derfor vil vi samles her
Og love højt hans Navn.

Vor Fa'r og Mo'r vi lyde vil
Og glæde hver en Tid;
Og vore Lærere dertil
Vil glædes ved vor Flid.
Kom, Søskende! med Sang vi vil
Paa Banen fremad gaa; —
Den Krone, som os hører til,
Vi vil ved Maalet faa.

Nr. 25.

Mel.: Welcome, welcome, Sabbath Morning.

Vær velkommen, Søndag Morgen,
Med din himmelsendte Fred;
Vær velkommen, bort med Sorgen,
Nu til Bøn vi knæle ned.

Lærerne nu kærligt byde
Os til Søndagsskolen hen,
Der med Flid for os udtyde
Sandheds Ord fra Himmelen.

Hør! Sabbatens Klokker kime,
Hør! det lyder rundt omkring,
Nu er Søndagsskolens Time,
Børneflokke strømme ind.
Hør, de synge, o, hver yndigt
Lyder Barnestemmens Klang!
Ren, uskyldig, intet syndigt
Hører til vor Skolesang.

Her i hellig, ydmyg Andagt
Synge vi vor Frelsers Pris,
Med vort Hjærtes Attraa frembragt
Søge ham, som gør os viis.
Her fra Sandheds rene Kilde
Frit vi drikke Livets Vand.
O, hvem vil den Tid forspilde,
Som i Skolen nydes kan!

Her vi møde Slægt og Venner,
Og Forældre komme med.
Vi er flittig', thi vi kende,
At det tjener til vor Fred.
Naar paa Prøvens Sti vi vandre,
Blive vi i Troen stærk,
Glad vi synge med hverandre,
Thi vi kende Herrens Værk.

Nr. 26.

Naar Verden er kold som den mørkeste Nat,
Og alting i Livet dig synes forladt,
Da høres i Aanden — fra oven herned
En Stemme at hviske: „I mig har du Fred.“

Kor:

„Kom! kom! kom hjem til mig!
Jeg byder dig Frelse, I mig har
du Fred.“

Naar Lovsangens Toner fra Hjer-
tet gaar ud,
Til Andagt vi samles og prise
vor Gud,
Da føle vi atter hin venlige Røst,
Som udi vor Trængsel vil skænke
os Trøst.

Naar Livet har Ende, og Døden
er nær,
Og skilles vi skulle fra dem, vi
har kær,
Da lyder det atter fra Englenes
Kor,
At „Døden er Livet“ for alle,
som tror.

Nr. 27.

Livet forsvinder i Hast som en Drøm,
Aar efter Aar iler bort;
:,: Livet sig skynder lig brusende Strøm,
Altid dets Løb er saa kort. :,:

„Dage, som gik, komme aldrig igen“,
Saa lyder Vekslingens Bud,
:,: Dog bli'r ej glemt, hvad vi gør her paa dem,
Nej, det staar skrevet hos Gud. :,:

Fødes og leve og stilles for Gud,
Saa er vort jordiske Liv;
:,: Ak! O, hvor snart slukkes Livs-Lampen ud,
Alt visner hen som et Siv. :,:

Børn rykkes bort fra Forældre
og Leg;
Ynglingen ligger der død;
:,: Jomfruen hviler paa Baaren
saa bleg,
Nys var hun blomstrende
rød. :,:

Fader og Moder forlade de
smaa,
Hastig de rykkes fra dem,
:,: Døds-Englen kalder, og da
maa de gaa
Bort fra det jordiske Hjem. :,:

Stands da, o Sjæl, dine Dage
de fly'r,
Stands dog og tænk dig nu om;
:,: Søg at benytte Minutten saa
dyr,
Tænk paa Guds retvise Dom. :,:

Nr. 28.

Mel.: Blomstre som en Rosengaard.

For din Ungdoms Skyld lad ej
Andre dig foragte;
Underlig er Herrens Vej,
Ofte han frembragte
Kraft, hvor Svaghed kun man saa,
Visdom, Storhed hos de smaa,
Rigdom hos de arme.

Se, blandt Jakobs Børneflok
Ogsaa Joseph taltes;
Og, skønt yngst, mærkværdigt nok
Han af Herren kaldtes,
Modtog Visdom og Forstand,
Sattes i Ægypti Land
Paa Statholdersædet.

Moses man som Barn forladt
Fandt ved Nilens Bredder;

Dog vi se, Gud kaared' brat
Ham til Israels Redder.
Fra Ægypti Trældoms Baand,
Og af Herrens egen Haand
Loven han annammed'.

Gideon af mindste Slægt
I Manasse fødtes,
Skønt sin Faders yngste, kækt
Han med Fjenden mødtes.
Se, med kun tre hundred' Mand
Frelste han sit eget Land
Og blev Israels Dommer.

David Kvæg i Marken drev —
Yngst af Isai Sønner;
Desuagtet snart han blev
Goliaths Belønner,
Konge i sit Fædreland,
Israels Sanger og en Mand
Efter Herrens Hjærte.

Joseph Smith, kun fjorten Aar
Himlens Herre kaldte
Til at samle Israels Faar,
Alle Guds udvalgte.
Engles Budskab, Sandheds Ord,
Fuldmagt fra vor Gud paa Jord
Ved hans Kald forkyndes.

Her vi se, Gud kalder paa
Dem, som synes ringe;
Derfor, unge Brødre, maa
Vi vor Frygt betvinge.
Lyd Guds Bud og følg hans Vej;
For din Ungdoms Skyld lad ej
Nogen dig foragte!

Nr. 29.

Mel : Israels Haab paany oplives.

Hør, hvor Juleklokken ringer
Over hele Verden ud!

Bud den atter til os bringer
Om vor Frelser og vor Gud,
Som til Jorden ned er kommen
For at bringe Haab og Fred,
Og han vil nu førend Dommen
Byde os sin Salighed.

Dog til os ej Julen bringer
Større Glæde end vi har.
Juleklokken for os klinger
Altid lige høj og klar;
Thi hver Dag vi gaa paa Jorden,
Er for os en Julefest,
Fra den Tid, vi døbt er vorden
Og blev Herrens Nadvergæst.

Dog den Stund, da Herren kaared
Joseph til sit Sendebud,
Han det Vidnesbyrd har baaret,
At han talte med sin Gud;

Denne Dag vor største Glæde
Og vor rette Julefest,
Naar i Pagt med Gud vi træde,
Bliver Sind og Hjerte let.

Glæd'lig Jul! nu ønskes alle!
Glæd'lig Jul! hver Sjæl paa Jord!
Gid at ingen Taarer falde,
Brød ej mangle nogens Bord,
Men at alle Hjerter sjunge
Maa fra Aandens dybe Væld:
Glæd'lig Jul! nu gamle, unge!
Ret en liflig Julekvæld!

Nr. 30.

Mel.: America.

Velsign, o Gud, dit Folk!
Og send os Aandens Tolk!
Hør os, o Gud!

Naar Sorg os tynger ned,
Naar Fjenden gør sig vred,
Naar Hjælpen vi ej véd,
Da hør os, Gud!

Naar Fjenders vrede Hær
Dit Zion kommer nær,
Med Magtes Bud
Udstræk din Stærheds Arm!
Udgyd din Vredes Harm!
Men slut ind til din Barm
Dit Folk, o Gud!

Beskyt os med din Haand,
Naar over Hav og Land
Din Straf udgaar!
Naar oprørt Vand og Vind
Urolig'r Sjæl og Sind,
Som før de Bølger bind,
Du, Fader vor!

Naar Riger ruste sig,
Og Fjender føre Krig
Mod dig, o Gud,
Paa dine Børn giv Agt,
Udsend din Englevagt,
Og frels os ved din Magt,
O store Gud!

Nr. 31.

Velkommen! Venner fra fjerne Nord
Hilses her nu med Haand i Haand,
Barndoms Minder fra Fosterjord,
Fra vore Dale og Strand.

Kor:

Velkommen Venner fra gamle Nord!
Kærlig vi hilse jer med disse Ord;
Saga har bragt os Minder i Dag,
Nordmandens urgamle Sag.

Modersmaalet, hvor sødt det er!
Klangen trænger sig i hvert Bryst,
Gamle Norden, hvor du er kær
Med din skovrige Kyst!

National-Flaget, begejstret Syn,
Stolt du vajer fra høje Nord;
Runerne funkle lig Lyn i Lyn
Fra vore Fjæld, Dal og Fjord.

Heltenes Sæde, du Nordens Sol,
Langt fra Hjemmet dit skønne Navn,
Hyldet og elsket fra Pol til Pol,
Frihed bor i din Favn.

Nr. 32.

Hvilken smuk og yndig Morgen,
Solen farver skønt vor Jord,
Bier summe — Fugle synge

Som et liligt Englekor;
:,: Og i Lundens svale Skygge
Joseph søger Herren stor. :,:

Ned han knæler, sagte beder,
Det er Drengens første Bøn,
Mørkets Magter ned i Støvet
Knuge denne Jordens Søn.
:,: Uforsagt han dog vedbliver
At anraabe Gud i Løn. :,:

Mørket viger, Lys neddaler,
Solens Skin det overgaar;
Glorieglansen paa ham falder,
Skovens Træer Ildstøtten naar.
:,: Joseph skuer Gud vor Fader.
Som med Sønnen for ham
staar. :,:

„Joseph, denne er min elskte,
Hør ham!“ — lyder Fad'rens
Bud.

Josephs simple Ord bønhørtes,
Henrykt hører han sin Gud;
:,: Fryd og Glæde Hjærtet fylder,
Thi som Seer han kaares ud. :,:

Nr. 33.

Hører I, Kære, og lærer et Ord,
Mærk vel og kom det i Hu,
Gør det bekendt over hele vor Jord:
Herren har talet paany.

Kor:

Engle fra Himlen har bragt
Israels hellige Pagt.
Gør det bekendt over hele vor Jord:
Herren har talet paany.

Lyset er her og vil fri eder ud,
Søger kun trofast i Bøn,
Kommer sagtmodig og ydmyg til Gud,
Han er vor Styrke og Løn.

Daaben er Indgangens hellige Port,
Aanden den vidner dermed;
Lader ej Mørket forføre dig bort,
Søg efter Himmelens Fred.

Frygter ej Verden, dens Haan og Foragt,
Vær kun frimodig i Hu;
Slutter med Jesus i Daaben en Pagt,
Lyder hans hellige Bud.

Nr. 34.

God Morgen! mine Venner smaa,
Vi bede vil til Gud,
Om vi maa Tro og Kundskab faa,
At holde Herrens Bud.

O, lad os alle Haand i Haand
Hinanden lede frem;
Vi knyttes fast ved Troens Baand
I Søndagsskolens Hjem.

Nu Englene de lytte til
Og bringe Gud vor Bøn;
Selv Heren os bevare vil
Og skænke os vor Løn.

Hold dertor fast, du lille Haand,
Du ej maa blive træt;
Gud selv vil skænke dig sin Aand,
Naar altid du gør Ret.

Saa er det let at vandre frem,
Guds Aand os viser Vej;
I Zion finde vi et Hjem,
Naar kun vi slippe ej.

Nr. 35.

Mel.: Hard Times.

Lad os standse vor Jubel ved Livets Taareflod
Og til Næstens Sorger skue hen;
Der en Klagesang lyder, som isner i vort Blod —
O Armod! Kom ej mer' igen.

Kor:

Det er Sorgens Sang af de Svage —
Sorg og Armod, kom ej mer' her hen!

Nøden længe har dvælet omkring
vort usle Hjem,
O Armod! Kom ej mer' igen.

Mens i Glæder vi svælge med
Dans og med Musik,
Mangt et Barn vil husvild sygne
hen —
De i Tavshed vil sukke, dog
siger deres Blik:
O Armod! Kom ej mer' igen.

Se den dødblege Pige, som stræ-
ber i sit Hjem,
Medens Sorg hendes Kræfter
tære hen,
Skønt hun prøver at smile, vil
Taarer trænge frem —
O Armod! kom ej mer' igen.

Denne Sang vil man høre paa
Livets vilde Hav —
Den har naaet til mangen hjemlig
Kyst —
Den end lyder i Stilhed ved
mangen elsket Grav,
Men dernede — der er Alting
tyst.

Nr. 36.

Mel.: Earth with her ten thousand flovers.

Himlem med sin Stjernehær,
Havets Vande, Skovens Træer,
Mark med Blomsters Tusindtal,
Luften klar i skønne Dal,
Alt vi se og frydes ved,
Vidner om Guds Kærlighed.

Røster hist fra Dal og Fjæld
Fra hver Skov, fra Kildevæld,
Bækkens Rislen, Bølgens Gang,

Sagte Vinde, Fuglesang,
Til os hviske salig Fred —
Vidne om Guds Kærlighed.

Hvert et Haab i Prøvens Stund,
Hvert et Ord fra Uskylds Mund,
Hver en Glæde himmelsk Trøst,
Englekor og Barnerøst —
Alt forkynder os Guds Fred —
Vidner om hans Kærlighed.

Nr. 37.

Mel.: Never say fail.

Fra Bardommens Morgen til Alderdomsaar
Tag dette som Motto, ihvor du end gaar:
Kun sikkert de sejre, og Maalet de naa,
Som stride for Sandhed og trofaste staa.

Kor:

Sejrrig fremgaa! Sejrrig fremgaa!
O, tab aldrig Modet, kun sejrrig fremgaa!
Og strider for Sandhed, til Maalet I naa.

Stræb frem, det er bedre end sætte sig ned
Og drømme, og sukke, og trygle om Fred;
I Storm eller Solskin, i hvad mødes maa,
Forglem aldrig Pligten, da Maalet I naa.

Beslutte og prøve kan gavne en Sag
Og bringe den fremad maaske en kort Dag;

Men haardeste Kampe i Livet kun vandt
De, som stræbte fremad, hvis Mod aldrig svandt.

Nr. 38.

Mel.: Suffer little Children to come unto me.

„Lader kun de smaa Børn komme til mig,
Fører dem her hid, og formén dem ej;
Riget dem tilhører; o bliver dem lig!"
Siger Herren selv, som er Livets Vej.

Kor:

Jesus elsker alle,
Men de smaa især;
Hører Hyrden kalde:
Kommer enhver!

Om vi ville regnes iblandt disse
smaa,
Maa vi os ydmyge af Hjertens
Grund,
Følge hans Eksempel, saa godt
vi formaa,
Bede ham om Hjælp udi Prøvens
Stund.

Hører nu hans Tjenere kalde
paa hver,
At fra Synd sig vende og lyde
ham;
Hør den gode Hyrde, som sine
har kær,
Hør hans blide Stemme, hvert
lille Lam!

Kommer, Venner alle, o hører
hans Røst!
Gerne vil han samle sin lille
Flok,

Samle dem til Zion til Glæde
og Trøst;
Verden har forhaanet dem længe
nok.

Nr. 39.

Mel.: Beautiful Hill of Zion.

I Tanken ser jeg det forjættede
Land
Og længes at vandre derhen,
Hvor Blomster nu trives i Ør-
kenens Sand,
Hvor Lovsang nu høres igen.

Kor:

Yndige Dale, Helliges Hjem,
O, hvor jeg længes at bo iblandt
dem!

I Drømme jeg skuer de Bjærge i Vest
Med Templer, der taarne mod Sky,
Hvor Fattigmand og er en velkommen Gæst,
Hvor Pilgrimen nu finder Ly.

Se, Tusinder Sjæle bag Bjærgene bo,
Som døjed' i Babel en Tid;
Men Herren dem hørte, som bad ham i Tro;
Fra Trængsel han førte dem did.

Mig Haabet opliver, mig Tanken gør glad,
At om jeg kun trofast gaar frem,
Jeg ogsaa skal skue den hellige Stad
Og der blandt Guds Folk faa et Hjem.

Nr. 40.

Pris Gud, fra hvem hvert Gode
. . . . . kom,
Pris ham, du Engleskare from,
Pris ham, du Folk i Pagtens
Baand,
Pris Fader, Søn og Helligaand!

Nr. 41.

Et opløftende Minde,
Som vil aldrig forsvinde!
Da vi Lyset først skued,
Og med opklaret Blik
Vi i Daaben nedgik.

Ja, vi opstod at vandre
Haand i Haand med hverandre
Til vor Frelsermands Ære,
Og at sætte vor Fod,
Hvor sit Fodspor han lod.

Den velsignede, kære,
Vi vil sprede hans Ære
Saa som Stjerner paa Himlen;
Han saa kærlig og god
Har os købt med sit Blod.

Før vi det skulde dølge,
Lad kun Folk os forfølge;
Vi vil stride og sejre
For det Lys, som er tændt,
Og det Bud, Gud har sendt.

Nr. 42.

Fader vor i Himlen,
Dig anraabe vi!
Se til Børnevrimlen,
Kom og staa os bi!
Naar os Trængsel nærmer —
Fjendens Haan og Spot,
Som i Vellyst sværmer —
Vi vil gøre godt.

Helligt skal da vorde,
Gode Gud, dit Navn,
For hvad godt du gjorde
Til vort sande Gavn!
Aldrig lad os glemme
Jesu Kristi Bud,
Men hans Navn forfremme!
Hjælp os, Naadens Gud!

Til os kom dit Rige,
Som vi elske mer —
Mer end Ord kan sige,
Mer end Øjet ser!
Giv os Kraft og Styrke,
At vi stride kan
Imod Verdens Mørke
Her i dette Land!

Fader, ske din Villie
Her paa denne Jord!
Ren som Markens Lillie
Sønnen hos dig bor!

Lad dit Lys udspredes,
Som du nu har tændt:
Da vil mange glædes,
Som dig ej har kendt.

Nr. 43.

Lad os Rejsen fortsætte,
Herrens Gerning udrette
Gennem hele vor Livstid,
Og ej stille staa mer,
Før vor Herre vi ser.

Ja, hans Villie udføre,
Vi med Glæde vil gøre,
Og Talenterne bruge;
Om end Vejen er trang,
Den er Kærligheds Gang.

Thi som Skyer forsvinde,
Dette Liv vil bortrinde,

Og vi snarlig skal skue
Det Millennium Aar,
Da til Hvilen vi gaar.

Gid til hver han maa sige,
Naar han modta'er sit Rige:
Vel, du trofaste Tjener,
Træd nu ind til min Fryd
Og min Herlighed nyd.

Nr. 44.

Fryd dig, o Jord, se Herren vil
Paa Jorderige bo;
Og Zions Børn beredes til
En tusindaarig Ro.

Fryd dig, ja fryd dig, Jord, og syng
Om Sejervinderen!
Lad Klippe, Mark og Høj og Lyng
Genlyde om din Ven.

Ej Synd og Sorg nu mere skal
Fordærve Hjertets Grund;
Han komme vil fra Himlens Sal
Just i belejlig Stund.

Syng højt med Fryd! han er
vor Gud,
Og han er Israels Drot;
Som Stjærner Lyset spredes ud
Fra Zions Tempelslot.

Nr. 45.

Vi glædes og frydes i Sang med
hverandre,
Ej mer vi paa Jorden som frem-
mede bo;
Guds Tjen're med Budskab i
Verden omvandre,
Forkynde os tusind' Aars Hvile
og Ro.

Kor:

Naar alt, som var lovet Guds Børn, skal dem gives,
Og Ondskab og Ufred ej nærme sig dem,
Da Jorden som fordum Guds Eden skal trives,
Og Jesus vil sige til Israel: kom hjem!

Vi elske hverandre, og Pagten vi ære,
Afstaa fra alt ondt og i Enighed bo;
Og naar vore Fjender i Rædsel maa være,
Vi jublende skue et Tusind Aars Ro.

Ja, trygt vi til Lammet, Guds Søn, os hengive,

Han fører os gennem al Trængsel og Ve,
Vort Navn han i Livets Aarbøger vil skrive
Og raabe det ud, naar vi en Gang ham se.

Nr. 46.

O, min Fader, du som kender
Hver en Tanke i mit Bryst,
Hver en Ild, som lønlig brænder,
Hver en Sorg og hver en Lyst,
Giv mig, Fader, af din Naade
Det jeg mangler, og du véd,
Støvet fattes overmaade
Ren og sand Enfoldighed.

Fader, naar om dig jeg taler,
Gør da mig i Aanden stærk,
Saa jeg klart med Sandhed maler
Frelsens store Underværk.

Lad mig simpelthen fremføre,
Hvad din Aand forlener mig,
Og med verdslig Kløgt ej gøre
Jesu Sag forfængelig.

Nu, min Fader, jeg i Eje
Har ej den Enfoldighed,
Og den bringes ej til Veje
Ved min egen Flid og Sved;
Men jeg beder Morgen, Aften,
Med opløftet Haand og Røst,
At du sender Himmelkraften
Som dens Fylde i mit Bryst.

Mind mig at du er tilstede,
Hver Gang Hjertet aabner sig;
Skal jeg synge, skal jeg bede,
Lad det ske enfoldelig.
Lad mig sige højt til alle:
Gud har aabenbaret sig —
Sagt at Babels Magt skal falde,
Folk mod Folk vil føre Krig.

Fred er tagen bort fra Jorden!
Saa har Guds Profeter sagt;
Jesu Komme, Dommens Torden
Kalder os med Gud i Pagt.
Fly til Zions fjerne Høje!
Fly fra Synden og dens Nød!
Og lad ingen Trængsel bøje
Hjertet fra det Bud, I lød!

Nr. 47.

Tænk ej, naar til Zion I drage,
At Prøven er endt og forbi —
At Glæden I ene skal smage
Og straks vorde frelste og fri!
Nej! Guldet maa lutres i Ilden,
Og vi vore Prøver bestaa;
Vi der kun vil nærme os Kilden
Og frelses, naar Maalet vi naa.

Tænk ej, at alene de fromme
Og vise Jomfruer er der —
At Fristeren aldrig vil komme
I Zion de Hellige nær!
Nej! daarlige ses blandt de vise,
Og Klinten blandt Hveden end gror,
Naar Himmelens Herre vil vise,
Hvo værdigen Zion bebor.

Tænk ej eders Gerning har Ende,
Og Zion er Dovenskabs Hjem,
At Gud sine Gaver vil sende
Til dem, som ej selv stræbe frem!
Nej! der kun Velsignelsen vindes
Ved Mod og utrættelig Id;
Hvad nu hos de Hellige findes,
er Frugten af Arbejd og Flid.

Nr. 48.

Aanden blid og rolig —
Blikket lyst og klart —
Har den i os Bolig,
Vi — med Gud fortrolig —
Glemme Sorgen snart.

Herrens Ord os kvæger —
Lyser for vor Fod —
Hen mod Maalet peger —
Hjærtets Vunder læger,
Standser Taareflod.

Nr. 49.

Lovpriser vor Frelser med Jubel og Sang!
Han viste os Vejen og styrer vor Gang,

At vi kunne frelses i hans Paradis
Og der ham lovsynge paa Englenes Vis.

Men, Ven, o betænk dog, hans Blod dig ej frier,
Naar du til hans Tjeneste ikke dig vier,
Og strider mod Uret med hele din Magt,
Og derpaa med Herren i Daaben gør Pagt.

O, Venner, se dette er Frelserens Bud,
Og hvis I ham lyde, da føres I ud
Fra Babylons Virvar, som nu staar for Fald.
O, bruger da Tiden, hør Frelserens Kald!

O salige Glæde! o himmelske Ro!
At snart vi skal skue, hvad nu vi kun tro,
Naar Frelseren kommer, Guds enbaarne Søn,
Og skænker os Kronen, den højeste Løn!

Derfor, kære Brødre, lad os staa beredt,
Og med Højtidsdragten da være iklædt;
Vi da skal med Englene synge i Kor:
Hosianna! vor Gud han paa Jorden nu bor!

Nr. 50.

Naar skal jeg møde dig, Frelser saa kær?
Naar skal jeg dit Ansigt se?
Naar skal jeg byde dig velkommen her
Ved din Aabenbarelse?
Naar jeg min Gerning har fuldendt paa Jord —
Og til Maalet kommer frem —
Vil da min Frelser med venlige Ord
Mig annamme i Fredens Hjem?

Kor:

Naar skal jeg møde dig, Frelser og Ven?
Naar skal jeg dit Ansigt se?
Naar vil du bydes velkommen igen
Her paa Jord blandt Hellige?

Naar skal jeg møde dig, Herre,
Guds Søn,
Se dig i din Herlighed?
Naar skal jeg hen og modtage
min Løn,
Kronen skøn, du har beredt?
Naar skal du komme som Konge
med Magt
Til dit Folk paa Jorden ned?
Naar skal du skues i fyrstelig
Pragt,
Naar du bringer os evig Fred?

Naar skal jeg se dig, min Frel-
ser og Ven?
Naar hos dig for evig bo?
Naar til min evige Hvile gaa
hen,
Der hvor alt er salig Ro?
Naar skal han sige: „O, vel-
kommen vær“?

Naar min Prøvetid er endt,
Da skal jeg skue min Frelser saa kær,
Om jeg værdig af ham er kendt.

Kor:

Da skal jeg møde dig, Frelser og Ven!
Da skal jeg dit Ansigt se!
Da skal du bydes velkommen igen
Her paa Jord blandt Hellige!

Nr. 51.

Nu er Som'rens Tid forbi,
Skoven falmer hen.
Træets Blad paa Vej og Sti
Falder visnet ned;

Tiden skifter, men vi véd
Evig er Guds Kærlighed;
Aldrig den forandrer sig,
Vi i Gud er rig.

Fuglesang ej høres mér
Gennem Skov og Vang,
Blomsterduft ej findes der
Nu den Vinter lang;
Men naar Solen atter blid
Skinner varmt ved Foraarstid,
Da vi se de Blomster smaa
Frem af Jorden staa.

Fader, lad mig aldrig staa
som et vissent Træ,
Lad mig finde, hvor jeg gaar,
Altid hos dig Læ.
Styrk min Sjæl i Sorgens Stund,
Bo hos mig i Hjertets Grund,
Saa jeg aldrig mere maa
Dig fortørne saa.

Himlens Gud! o lad din Aand
Være paa min Vej;
Hold mig stedse ved din Haand,
Saa jeg snubler ej;
Lad mig, som de Blomster smaa,
Engang rén for Dag fremstaa;
Jeg i Ydmyghed dig be'er:
Fader lad det ske.

Nr. 52.

Nu vi os forsamle her
I dit Navn, o Frelser kær!
Jesus, vær hos os tilstede,
Naar vi synge, tale, bede,
Lys du over os din Fred!

Lad din Aand iblandt os bo,
Styrke os i Haab og Tro;

Den i Hjerterne berede
Gudsfrygt, Kærlighed og Glæde,
Saa vi i dit Fodspor gaa!

Frelser, Herre, Broder, Ven,
Før du mange til os hen,
Som dit Ord vil gerne høre
Og din Faders Villie gøre!
I vort Samfnnd drag dem ind.

Kærlighedens store Bud
Lærte du os, kære Gud;
Naar i Kærlighed vi vandre,
Har vi Samfund med hverandre,
Med Gud Fader og hans Søn.

Store Gud, din Kærlighed
Ej af Maal og Grænse ved;
Vi lod os i Daaben sænke,
Og du lod os Naaden skænke —
Arveret til Salighed.

Nr. 53.

Kom dog alle, store, smaa,
For i Daabens Bad at gaa
Med et angergivent Sind
Træd igennem Døren ind.

Til Guds Børn ved Daabens Pagt
Kaares vi — o giv da Agt!
Gaa med Glæde derfor frem,
Ingen Trængsel hold for slem.

Spotten, som os møder her,
Er dog Herligheden værd;
Kronens Glans fordunkler alt,
Hvad os forhen var fortalt.

Daaben, som den nye Pagt,
Nu ved Engle blev os bragt,
Den er evig, bryd den ej,
Du, som gaar paa Frelsens Vej!

Nr. 54.

O, Fader, lad mit Hjerte faa
Dit Samfund og din Aand.
At Dag og Nat jeg føle maa
Jeg vandrer ved din Haand.

Da bliver hver en Tid og Stund
Mig salig, skøn og sød,
Dit Ord til Manna i min Mund
Og Livets Himmelbrød.

Da glad jeg altid vandrer om,
Og hjem til Zions Favn;
Der ser jeg Verdens svare Dom,
Der stilles alle Savn.

Da lægger jeg mit Hoved trygt
Hver Aften ned til Ro,
Og vaagner salig uden Frygt,
Og fuld af Lys og Tro.

Og lægges jeg i Gravens Skød
Før Jesus kommer ned,
Han Dødens Lænker for mig brød,
Og Livets Vej jeg véd.

Nr. 55.

Zion, o Zion, hvor er du mig kær,
Enten jeg vandrer dig fjærn eller nær!
Altid en Længsel opfylder mit Bryst;
Du er mit Haab og min Glæde og Trøst.

O, hvor jeg længes at leve og bo
I dine Dale i Tusindaars Ro.
Borte fra Babylons Pine og Nød,
Undfly Fordømmelsens evige Død!

Herre, lad snarlig mig komme derhen,
Hvor du har talet til Jorden igen.
Hvor du har oprejst din Kirke paany,
Hvor dine Børn nu saa glade henfly.

Der skal jeg skue dig, Frelser og Gud.
Der skal jeg lære hans hellige Bud;
Der skal jeg finde mod Synden et Ly,
Naar selv han kommer i Himmelens Sky.

Hjælp mig da, Herre, at trofast jeg maa
Gøre din Villie og Frelse opnaa,

Og naar jeg prøvet og lutret er her.
Før mig til Zion, og naadig mig vær.

Zion, o Zion, du udvalgte Land,
Sikkert jeg kommer, saa snart som jeg kan!
Zion, o Zion, ja sikkert jeg tror,
Du er den skønneste Plet paa vor Jord.

Nr. 56.

O, min Fader, du som troner
I en navnløs hellig Fred,
Naar skal jeg dit Aasyn skue,
Se din Nærheds Herlighed?
En Gang, før min spæde Barndom,
Har min Aand jo dvælet der;
O, min Fader, i din Vaaning
Stod jeg tidt din Trone nær.

I en Hensigt, vis og herlig,
Har du mig paa Jorden sat;
Himmelsk Byrd og Slægt og Venner,
Alt er skjult i Glemslens Nat.
Mangen Gang en hem'lig Tanke
Hvisked: „Du er fremmed her!“
Engang fri og salig vandred'
Jeg din Fadertrone nær!

O, min Fader, du mig lærte
Ved din Aand at kalde saa,
Men før Kundskabsnøglen skænktes
Grunden dertil dunkel laa.
Har jeg ikkun hist en Fader?
Hør Fornuft og Sandheds Svar,
Sig, hvad jeg vil evig kende:
„Der jeg og en Moder har!“

Naar min svage Hytte lægges
Ned i Jordens kolde Grus,
Fader, Moder, lad mig møde
Eder i jert Kongehus.

Naar jeg har mit Maal fuldkommet,
Hvorfor I mig sendte her,
Kald mig hjem med fælles Stemme,
Lad mig salig dvæle der!

Nr. 57.

O sig, hvad er Sandhed?
Den ædleste Skat,
Der ej købes for Rigdom og Guld.
Naar Tronerne synke
I Glemselens Nat,
Og Fjenden berøves
Sin Vælde saa brat,
Vor Jord skal af den vorde fuld.

Ja sig, hvad er Sandhed?
Den skønneste Dyd,
Hvilken Guder og Folk kunne naa.

Den findes i Havet,
Paa Bjærg og i By,
Den straaler fra Stjærnernes
Hære i Sky,
Enhver den som Bytte kan faa.

Tyrannernes Scepter
Skal brydes i Hast,
Naar de kæmpe mod Frihed og
Ret!
Men Sandhedens Pille
Bestandig staar fast,
Dens Grundvold ej rokkes,
Dens Anker ej brast,
Dens Kæmper ej kues saa let.

Saa sig, hvad er Sandhed?
Fra først og til sidst
Den er Summen af alt som be-
stnar.

Skønt Himlen og Jorden
Omdannes, for vist
Skal Sandheden stande
Og ej lide Brist —
Den sejrer og aldrig forgaar.

Nr. 58.

Det lufter mildt i Høst
Fra Velsignelsernes Hjem,
Paa Mark og Eng
Guds Sendebud udvandre;
Usynlige gaa de
Med Mejerne frem,
Guds Have de mindes med hver-
andre.

I Paradiset voksed'
Velsignelsernes Straa
Med Hvedens Aks
Og Rugens rige Vipper;

Velsignet her bølger
Hvor Kornagre staa,
Et Paradishav foruden Klipper.

Guds Engle nu sig glæde
Ved Menneskenes Høst,
Naar fromme Sjæle
Frydes ved Guds Gaver;
Selv Dyret sig glæder
Ved Høstlivets Lyst,
Smaa Fugl holder Gilde mellem
Traver.

Frit Fugl og Dyr har Klæder,
Om Føde maa de gaa,
De søge glad,
Og lystelig de finde;
Som Fugl høster fattig Mand
Uden at saa,
Med Ruth gaar til Høsten fattig
Kvinde.

Og fryder sig hver Bonde,
Det hele Land er glad,
Staar Toften fyldt
Med Markens gyldne Stakke,
Dog størst bliver Glæden
I Frelserens Stad,
Naar evigt vi Høstens Herre
takke.

Nr. 59.

Kærlighed er Lysets Kilde,
Kærlighed er Livets Rod:
Derfor er Guds Raad saa milde,
Derfor er Guds Aand saa god.
Som vor Frelser har forklaret,
Aanden selv os aabenbaret,
Som vi føle i Guds Fred,
Og det Haab, vi trøstes ved.

Kærlighed er Livets Krone,
Kærlighed er Lysets Glans;
Derfor sidder paa Guds Trone
Jesus nu med Straalekrans;
Han, som Lyset er og Livet,
Har for os sig selv hengivet,
Bliver i og lever ved
Gud, sin Faders Kærlighed.

Kærlighed er Lovens Fylde
Og Fuldkommenhedens Baand;
Den er hvad vor Gud vi skylde,
Den er Frugten af hans Aand;
Derfor Broderkærligheden
Vokser op med Guddoms-Freden,
Vorde skal vi og med den
Et med Sjælens bedste Ven.

Nr. 60.

O Helligaand, mit Liv, min Lyst,
Du skjulte Perle i mit Bryst,
Vær du min Trøst, vær du min Fred,
Vær du mit Lys, min Salighed!

Et Lys, som aldrig bliver slukt,
En Blomst, som altid sætter Frugt,
En Videnskab, som Gud kun véd,
Er Livet i din Kærlighed!

Saa bryd da ud i Fryderaab
Med Sejersang, du Zions Haab!
Og du, som ej af Alder véd —
Du evigglade Kærlighed!

I Jesu Navn syng til Guds Pris,
Til Jorden bli'er et Paradis,

Alt hvad som Tunge har og Røst,
Alt hvad som Hjerte har og Bryst!

Nr. 61.

Dyb af Kærlighed,
Lys og Herlighed,
Verdenslivets Forklarer!
Skæbnernes Leder,
Aanden udbreder,
Hil det Folk, du bevarer!

Ved din Varetægt
Zions Kongeslægt
Stander herligt med Kronen,
Led du med Aanden
De Tolv ved Haanden,
Din er Æren og Tronen!

Nr. 62.

Jeg véd paa hvem jeg bygger;
Jeg véd hvad fast bestaar,
Naar denne Verdens Skygger
Som Røg og Støv forgaar;
Jeg véd hvad ej kan svinde,
Hvad aldrig vakle vil,
Naar Vismand gaar i Blinde
Og vorder Daarskabs Spil.

Det er den Demantklippe,
Der trodser Magt og List,
Den Haand, der ej kan slippe,
Det er min Herre Krist;
Hans Aand er Livets Kærne,
Hans Ord kan aldrig dø,
Han er den faste Stjerne
Paa Tankens vilde Sø.

Jeg véd paa hvem jeg bygger;
Jeg véd hvad fast bestaar,

Naar denne Verdens Skygger
Som Røg og Støv forgaar;
Det Røsten er, som lyder
Fra Guds Profeters Mund,
Det Ord, som Jesus byder,
Det er min Klippegrund.

Nr. 63.

Alle Vegne, hvor jeg vanker,
Zions Land jeg har i Tanker,
Hvor jeg ligger, sidder, gaar,
Efter det min Længsel staar.

Bort fra Babels Land at ile.
Bort fra Møje, hjem til Hvile,
Er jeg rejsefærdig til,
Naar min Herre Jesum vil.

Fri fra Sorgen, fri fra Nøden,
Fri fra Synden, fri fra Døden,

O, hvor jeg vil være glad
I den gyldne Englestad!

Da skal Mund og Hjerte klinge
Og min Fader Lovsang bringe,
Saligt synger Sjælen da
Englenes Halleluja:

Nr. 64.

Vor Herre, Zebaoth!
Du som os gjorde godt,
Hør vor Sang
Denne Gang,
Som vi dig ofre gerne.

Ligesom Middags Sol
Straaler fra Pol til Pol,
Saa igen
Straaler hen
Guds Lys fra Zions Sale.

Herre, skænk Zions Land
Frihed fra Verdens Ban!
Grumhed, Tvang
Skal engang
Ej mer os Skade gøre.
Leve, leve, leve du Zions Folk!

Nr. 65.

Foraaret atter
Med duftende Vinde
Venlig omvifter
Hvert Land og hver By,
Trækfuglen løfter
Sin flagrende Vinge,
Lærken nu sender
Sin Lovsang mod Sky.

Vinterens hvide
Og iskolde Dække
Vaarsolens Straaler
Nu smeltet har hen,

Foraaret virker
Sit blomstrende Tæppe,
Folder det ud
Over Mark, over Eng.

Hist paa de kære,
De yndige Steder,
Ofte jeg dvæler
Ved Stjernernes Skær;
Ofte i barnlig
Uskyldige Glæder,
Der Tanken søger
Sin ensomme Færd.

Ja, ved Guds Godhed
Jeg ofte mig fryder,
Alting forkynder
Hvor vis Herren er;
Men i mit Indre
En Stemme tidt lyder:
Jeg er kun fremmed —
En Pilgrim kun her!

Nr. 66.

For Dig, o Fader, nu vi bøje
Os ned i denne Morgenstund,
Og sende Tanken mod det høje
Med Tak for rolig Natteblund;
Vi takke dig for Søvnen sød,
For Ro og Hvile, som vi nød!

Hav Tak for Naaden, kære Fader,
Du skænked' os, at leve nu
Paa denne Tid, da du jo lader
Dit Folk fra Babel drage ud;
Vi takke dig for Sandheds Ord
Som saligt i vort Hjerte gror.

Hjælp du os nu i Dag, vi bede,
Og lad din Aand os lede frem,
Saa vi os i din Sandhed glæde,
I Haabet om det nye Hjem.
Ja, Herre, hjælp os frem i Dag,
At vi dig vandre til Behag!

Nu vi saa trygt os overlade
Til dig med Legem og med Aand;
Lad onde Magter os ej skade,
Men led os stedse ved din Haand;
Med Fader, Søn og Helligaand
Vi vandre trygt i Pagtens Baand!

Nr. 67.

Hvorfra kommer du, du lille Stjerne,
Som jeg ofte i min Barndom saa?
Kommer du fra det ukendte fjerne?
Kommer du fra Hjertets dunkle Vraa?

Nej, jeg kommer fra en ukendt Bolig,
Ofte du mig i dit Øje saa,
Snart i Glæden, snart i Sorgen trolig
Følger jeg dig, hvor du hen vil gaa.

Stundom naar i Hjertet at du lider,
Kommer jeg som gammel Ven igen.
Og jeg sagte ned ad Kinden glider,
Bringer dig din tabte Fred igen.

Ja! vort Liv fra Vuggen til vor Baare,
Som en Draabe er i Tidens Hav;
Men vi véd at hver en Venskabs-Taare
Vander Græsset paa de dødes Grav.

Nr. 68.

Er Luften kold og Skyen sort,
Vil Mørket rundt sig brede,
Har Verden taget Smilet bort
Og viser dig sin Vrede;

Det gælder kun en stakket Stund
At holde Modet oppe,
Da vaagner Dagen af sin Blund
Som Sol paa Bjærgetoppe.

Den som har Ret, vil faa sin Ret,
Og fange evig Sejer,
Thi i hens Indre lever det,
Som mer end Livet vejer.
Og derfor vokser først hans Mod
Naar Faren rigtig truer,
Og af sit eget Hjerteblod
Han presser Livets Druer.

Nr. 69.

Ventende paa Høstens Mejer
Vajer skønt den gyldne Sæd,
Medens Agrens rige Ejer
Sender Høstfolk rask afsted;

Se! hans Tjenere udsendte
Samle gyldent Korn med Flid,
Medens modne Agre vente,
Se, nu er belejlig Tid!
Kor:
Syng med Fryd og raab med Glæde,
Guds Herolder, stem nu i!
Halleluja! Lad os kvæde
I forenet Harmoni.

Mens I vente paa Imorgen
Af al Evne stræb Idag;
Herrens Værk ej er forborgen,
Thi han fører selv sin Sag;
Bring ham Høstens rige Fylde
Hjem til Zions Land i Fred,
Hvor med Sang de Herren hylde
Og ham vise Lydighed.

Register.

	Nr.
Alle Vegne hvor jeg vanker	63
Aanden blid og rolig	48
Atter vi samles i Skolen i Dag	19
Da du styrket fra dit Leje	20
Dejlig er den Himmel blaa	12
Der er et herligt Ord	2
Der er Skønhed her paa Jord	16
Det lufter mildt i Høst	58
Dyb af Kærlighed	61
Er Luften kold og Skyen sort	68
Et opløftende Minde	41
Fader vor i Himlen	42
Foraaret atter med duftende Vinde	65
For dig, o Fader	66
For din Ungdoms Skyld lad ej	28
Fra Barndommens Morgen	37
Fryd dig, o Jord, se Herren vil	44
God og venlig altid vær	14
Godmorgen, mine Venner smaa	34
Gør hvad er Ret	9

Hav Tak for Profeten, du sendte . . . 8
Herre, Pris være dig 4
Himlen med sin Stjernehær 36
Hvilken smuk og herlig Morgen 32
Hvorfra kommer du, du lille Stjerne . . 67
Hører, i Kære, og lærer et Ord 33
Hør hvor Juleklokken ringer 29

I Dag skinner Solen, arbejd med Flid . 22
I Tanken jeg ser det forjættede Land . . 39
I vort elskte Deseret 5

Jeg tjener Gud mens jeg er ung 13
Jeg véd paa hvem jeg bygger 62

Kom, Brødre, Søstre 24
Kom dog alle, store, smaa 53
Kom, mine smaa Kam'rater 6
Kære Barn, din Gud er nær dig 15
Kærlighed er Lysets Kilde 59

Lad hvert et Hjerte frydes 17
Lader kun de smaa Børn komme til mig 38
Lad os Rejsen fortsætte 43
Lad os standse vor Jubel 35
Livet forsvinder i Hast som en Drøm . 27
Lovpriser vor Frelser med Jubel og Sang 49

Naar skal jeg møde dig, Frelser, saa kær 50
Naar Verden er kold som den mørkeste Nat 26
Nu lyder atter Jesu Bud 11
Nu er Som'rens Tid forbi 51
Nu vi os forsamle her 52
Nærmere, Gud, til dig 10

O, du Salighedens Klippe 21
O Fader, lad mit Hjerte faa 54

O Gud, jeg sov saa tryggelig 7
O Helligaand, mit Liv, min Lyst . . . 60
O, hvilken Fryd 23
O min Fader, du som kender 46
O min Fader, du som troner 56
O, sig, hvad er Sandhed 57

Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom . . 40

Se et Land, o hvor skønt jeg i Dag . . 3

Tak, Fader, du mig Livet gav 18
Tænk ej, naar til Zion I drage 47

Velsign, o Gud, dit Folk 30
Velkommen, Venner, fra fjerne Nord . . 31
Venner, kom lad os synge en Sang . . 1
Vi glædes og frydes i Sang med hverandre 45
Vor Herre, Zebaoth 64
Vær velkommen, Søndag Morgen . . . 25
Ventende paa Høstens Mejer 69

Zion, o Zion, hvor er du mig kær . . . 55